

Oznanila

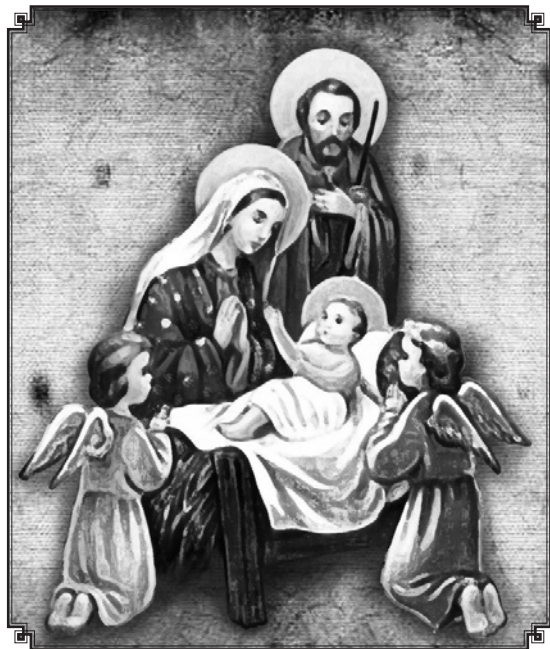

**Župnija
Dobropolje - Videm,
letnik 44**

št. 26, 25. december 2016

Božič 2016

V srcu matere je dete,
v Božjem srcu človek je.
Čudežno se je rodilo,
da odrešilo bi vse.

Tako lepi in globoki se mi
zdijo ti verzi, da bi rad vsem
z njimi voščil blagoslovljene
božične praznike in Božje
varstvo v letu 2017. Radi se
pogosto spomnimo, da smo
vsi ljudje v Božjem srcu, zato
se nam ni treba ničesar bati.
Nesreča je samo takrat, ko
bežimo iz tega srca in si želimo
sami krojiti usodo. Zaupajmo
Bogu, on ve, kaj je za nas dobro,
On, ki je ljubezen sama.

Vaš župnik

BOŽIČNO VOŠČILO SLOVENSКИH ŠKOFOV

Dragi bratje duhovniki, redovnice, redovniki, verniki in vsi ljudje dobre volje!

Oznaniło o učlovečenju in rojstvu Božjega Sina v človeški družini, ki mu vsako leto prisluhnemo ob božičnih praznikih, nas pretrese, če se le vanj poglobimo. Papež Frančišek v letošnji apostolski spodbudi Radost ljubezni, ki jo je napisal po sinodi o družini, pravi: *»Skrivnost božiča in Nazareta je polna družinskega duha. V božičnih dneh iz nje pijejo radost ljubezni tudi krščanske družine, da bi obnovile svoje upanje in veselje«* (AL 85).

Božična skrivnost je res nedoumljiva. Bog je do Jezusovega prihoda komuniciral s človeštvom po prerokih izvoljenega judovskega ljudstva in po čudežnem vodstvu skozi njegovo zgodovino. Z rojstvom Jezusa Kristusa pa je spregovoril po svojem Sinu tudi s človeško besedo. To je nekaj tako nezaslišano novega in velikega, da človekov razum in srce lahko le strmita in je še danes za pripadnike nekaterih drugih ver skoraj bogokletno. A za kristjane je poleg resnice o vstajenju to ena od temeljnih verskih resnic. Z njo stoji in pade vse, kar verujemo o dostojanstvu in vrednosti človeka, družine in smislu življenja. Jezusove besede so Božje besede, po njem se je rodila *»Božja milost, ki rešuje vse ljudi«* (Tit 2,11).

Božje ravnanje je uzakonilo na svetu ljubezen kot osnovni zakon. Bog je s človeškim rojstvom svojega Sina enkrat za vselej razodel, da je ljubezen rešilna bilka za posameznike, družbo in svet, še posebej za družino, če naj postane pro-

stor ljubezni in služenja, *»luč v teminah tega sveta in v vseh stiskah«*.

Božič nas uči in navdušuje za ljubezen, ki ljubi vse ljudi, vsakega človeka, ne glede na njegove vrline. V njem, ki je naš brat, smo postali bratje in sestre med seboj.

V teh svetih dneh se potrudimo, da se ne bomo ustavljali le na površini, ampak utrdili vero v sporočilo o razodeti Ljubezni in širili in živeli ljubezen v medsebojnih odnosih. Potem se bodo uresničila tudi božična voščila o veselju in miru in želje o blagoslovu, ki jih drug drugemu izrekamo tudi za novo leto.

Duhovno bogat božič in blagoslovljeno novo leto 2017 voščimo še zlasti vsem bolnim in tistim, ki iz različnih razlogov ne morete v polnosti doživljati osrečujoče radosti življenja. Naše voščilo naj doseže tudi vse rojake v zamejstvu in po svetu, vse pravoslavne in evangeličanske brate po veri in vse ljudi dobre volje.

Vaši škofje

IZ ŽIVLJENJA NAŠE ŽUPNIJE

Božična devetdnevnica, ki jo opravljamo v tem času, ko pišem ta Oznanila, je v naši župniji res nekaj lepega. Vsak večer se zbere okoli 200 ljudi, ki s petjem in molitvijo pripravljajo svoja srca na prihod Boga. Povečini so to odrasli, pogrešamo otroke, premalo jih je. A vendar je dejstvo, da si človek v otroštvu pridobi najlepše vtise, spomine, doživetja, ki ga spremljajo celo življenje. Česa se najraje spominjamo? Lepih dogodkov, ki smo jih doživeli v otroških letih. Velika škoda je, da otroci in starši tudi v času najbližje priprave na praznike pretirano skrbijo, da ne bi zamudili kake športne in glasbene dejavnosti. Kaj pa bo ostalo v srcu? Praznosta, ki je ne bodo nikoli mogli izpolniti. Malokdo živi od športa in glasbe, vsi pa živimo iz ljubezni in dobrote, ki jo doživljamo v domači in župnijski družini. Božični prazniki globoko posežejo v osebno in družinsko življenje, zato jih ne bi smeli zanemariti, ker sebe oropamo za celo življenje.

Praznična Oznanila boste letos dobili na sam sveti dan. V prejšnjih je bila napaka glede časa večerna maše. Ta ne bo ob 18.00, pač pa ob 16.00, saj greste mnogi radi ta dan zvečer z baklami na Kamen vrh.

Prvega mučenca sv. Štefana praznujemo na naš državni praznik dan samostojnosti. Iz dveh razlogov se ta dan udeležimo svete maše: iz spoštovanja do sv. Štefana in spoštovanja do naše mlade države, saj smo ta dan pokazali neverjetno enotnost in glasovali za svojo državo, ki

bi jo morali bolj ljubiti in se je veseliti. Zato pri sveti maši molimo zanjo in vse državljane, da bi živeli v podobni slogi kot takrat tudi sedaj in v prihodnje.

Po pol enajsti maši bo kot že vsa leta pri gasilskem domu **blagoslov konj**.

Blagoslov otrok in sveta maša zanje bo na njihov posebni praznik, dan nedolžnih otrok, v sredo, 28. decembra. Sveta maša bo ob osmih zjutraj v kapeli. Lepo vabljeni!

Praznik svete Družine bo letos v petek, 30. decembra.

Na starega leta dan se bomo Bogu zahvalili za vse dobre te tega leta z mašami in zahvalno pesmijo na Vidmu ob osmih, v Ponikvah in Kompoljah pa ob desetih.

Novo leto praznujemo kot praznik Božje Matere Marije in dan miru. Ta dan je pri vseh mašah običajno darovanje za potrebe cerkve.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA, v kateri zbirajo šolarji darove za misijone, bo potekala med božičnimi počitnicami. Te darove prinesejo na praznik svetih treh kraljev k večernim mašam, ostali šolarji pa prinesejo ravno tako na oltar svoje adventne darove, ki so jih zbirali cel advent za lačne otroke. Bodimo hvaležni, da živimo v krajih in časih, kjer večini nič ne manjka, in radi darujemo nekaj za tiste, ki jim manjka najosnovnejše za preživetje.

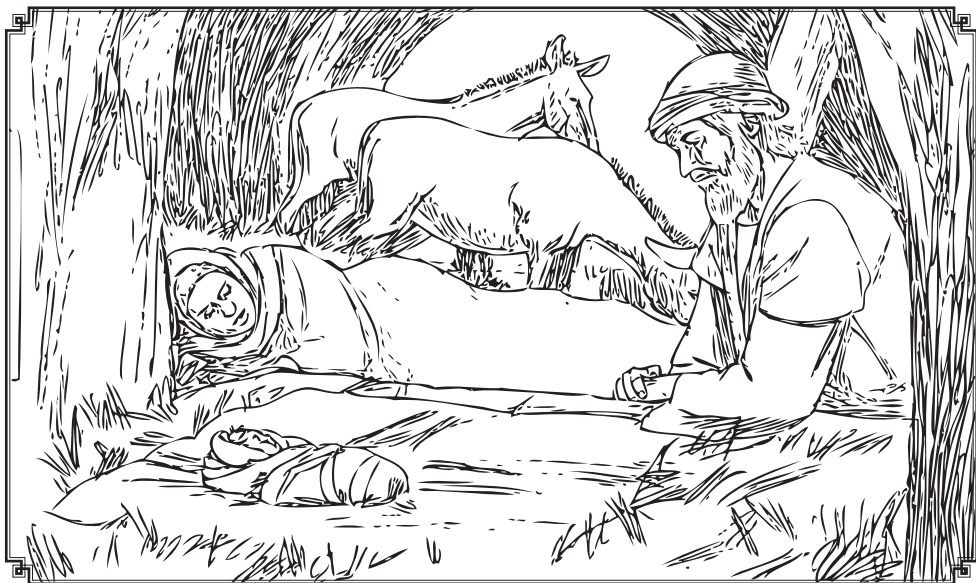
MLADINA, med katerimi so mnogi animatorji birmanskih skupin, bo imela v soboto, 7. januarja, ob 19.30 svoje srečanje z ribniškim kaplanom. Lepo ste vabljeni vsi, ki bi radi svoje krščansko življenje in zlasti veselje poglobili skupaj

z mladim duhovnikom, ki je pripravljen enkrat mesečno prihajati med vas.

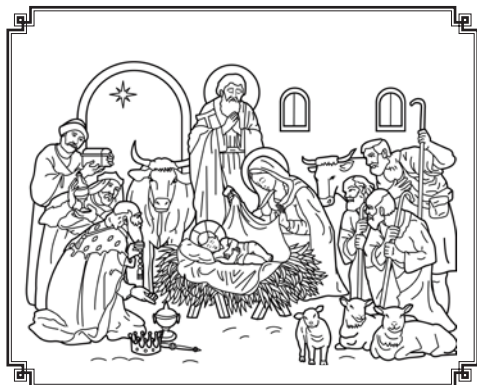
Vsi birmanski animatorji pa vabljeni še v nedeljo, 8. januarja, po pol enajsti maši na pogovor z voditeljem duhovnih vaj birmancev, ki bodo konec januarja oziroma v začetku februarja v Leničevem domu na Dolenjskem.

Slomškovo bralno priznanje

Dve obvestili za bralce, ki tekmujejo za Slomškovo bralno priznanje: Učence od 4. do 9. razreda vabimo, da pridejo na pogovor o prebrani knjigi v soboto, 7. 1. 2017, po šolski maši v župnišče na Videm. Bralce zadnje triade pa obveščamo, da naj vsi preberejo knjigo avtorjev J. Pridmora in G. Watts: Izpoved londonskega gangsterja. Pogovor o njej bo potekal v knjižnici v okviru Ej, ti, preklopi na knjigo. Srečanje bo med zimskimi počitnicami, v četrtek, 2. 3. 2017, od 10. do 12. ure. Toplo vabljeni!

Brez tebe me zebe!

Ivan Grandovec

Neža je bila družabna študentka, na katero je bil oče Robert zelo ponosen. Vso očetovsko ljubezen je dajal le njej, saj mu ni bilo dano, da bi imel več otrok. Ko je v jeseni ob koncu četrtega letnika poprosila mamo, naj pove očetu, da ji je spodletelo pri vpisu v naslednji letnik, je prvič podvomila v očetovo potrpljenje. Mama Irena se je tedaj malo zbalala za očetovo reakcijo, ker je Roberta poznala kot odločnega moža, ki je za dosego svojega cilja ždel v svoji sobi pogosto do jutra. Včasih mu je celo dala opazko, da bi bila zelo vesela, če bi njej naklonil toliko pozornosti, kot jo daje orumenelim skeniranim razpadajočim listinam. Tedaj ji je Robert vedno oponesel: »Irena, ti si lahko presrečna, saj vedno veš, kje me boš našla. Ali nič ne slišiš, kako nekateri možje skačejo čez plot?« Tedaj mu je običajno oponesla: »Težko si pri tvojih kilogramih predstavljam takšne poskoke!«

Po poznopopoludanskem kosilu je Robert po dobri navadi odšel med svoje papirje. Neža je po navodilu mame odšla za njim v kabinet, Irena pa je za vrati prisluškovala, da bo po potrebi mirovni posrednik. Ko je Neža povedala očetu, da se ji je zataknilo pri izpitu, je bila že pripravljena na očetov zgodovinski govor, kako so nekdaj študentje študirali,

da je bila njihova edina ljubezen in hobi le študijsko gradivo ... Očeta je novica močno presenetila. Preveč mu je zavrela kri, da bi pogledal hčerko. Buljil je v dokument, ki je razkrival razne hipoteze, datume glede Kristusovega rojstva in začetka štetja let. Končno je pogledal Nežo, vstal in jo potrepal po ramenu: »Neža, vse je enkrat prvič. Zdaj si šele prava študentka. Tako kot štejemo leta po Kristusovem rojstvu, tako upam, da boš iz tega dogodka potegnila veliko koristnega za življenje. Prepričan sem, da bova z mami poskrbela, da tudi to leto ne boš živela ravno v pomanjkanju. Ker mislim, da bo tvoja generacija le s težavo dosegla upokojitev, se ne sekiram preveč. Zahtevam pa, da se ne poleniš.« Kakšno olajšanje je bilo za Nežo. V objemu je v solzah zašepetala: »Ti si najboljši oče!«

V naslednjih mesecih je hitro opravila zaostale študijske obveznosti, nato je postala aktivnejša pri skavtih. Tu je spoznala neopaznega voditelja Mateja, ki je bil v nasprotju z njenim očetom pravi tehniški tip. Matej je bil iz rejniške družine, končal je srednjo tehniško šolo in se zaposlil. V mestu je najel skromno garsonjero, ker je moral začeti samostojno življenje. Že od malih nog, ko je bil v rejništvu, mu je bil skavtski način življenja pri srcu. Ker ni občutil toplote očeta in matere, je na skavtskih srečanjih še bolj vsrkaval te-

melje skavtske vzgoje, ki želi prispevati k polnemu telesnemu, duševnemu, duhovnemu in družbenemu razvoju otrok in mladih. Z Nežo sta pripravljala številna skavtska srečanja in duhovne viken-de. Ko je tako pred cvetno nedeljo spet odšla na skavtski duhovni vikend, je oče Robert zaupal ženi: »Irena, zdi se mi, da je Neža morda sedaj tako aktivna pri skavtih tudi zaradi morebitne simpatije. Ničesar še nisem odkril, vendar to je pomembno vprašanje!« »Robert, vesela bom, če so te tvoje skrbi uresničijo. Neža je dovolj stara, da si lahko poišče življenjskega sopotnika. V tem norem svetu so verjetno skavti dokaj normalna družba,« je poizkušala pomiriti moža. »Skavtom ne oporekam, vendar najine edinke ne more nenadoma kar nekdo speljati. Veš, to je pa druga pomembnejša zgodba. Za poroko bo imela še veliko časa. Prepričan sem, da lahko vsaj še deset let skrbiva za njo,« se je zbal Robert.

Misel, da si Neža spleta družinsko gnezdo, je v Robertu sprožila veliko ljubosumja. V velikem tednu se je odločil, da ne potrebuje spovedi. Kako more Kristus dopustiti, da razpada njegova družina. Tudi k obredom velikega tedna ne bo šel. Dovolj bo le vstajenjska maša. Na veliki četrtek se je še nekako izmuznil, da ni šel k maši. Na veliki petek pa mu je žena Irena omenila, da bi bilo lepo prisostvovati obredom velikega petka. Tedaj je Robert omenil, da bo šel le na veliko noč, ker ni trdno prepričan v Kristusovo vstajenje. Neža mu je oporekla: »Danes si dokaj čuden! Ali nisi vedno govoril, da vsi resni zgodovinarji vedo, da se je Jezus rodil?« »Temu dejstvu sploh ne oporekam, to je jasno razvidno iz pisnih zgodovinskih virov. Tudi to, da je Kristus umrl na križu, drži, kot da stojim sedaj pred vama,« je vzneseno dejal. »Da je Kristus vstal, pa je verjetno,« je še pripomnil. Neža mu je oporekla: »Zdaj si pa čuden. Ali nisi govoril, da tvoja zgodovina vedno temelji le na dejstvih, na pisnih in mate-

rialnih virih? Vedno si mi razlagal, da v pravlji o nujnosti povojnih pobojev ne verjameš. Ali ne obstajajo v svetem pismu in Apostolskih delih zapisi o Kristusovi vstajenju in večnem življenju?« Ker Robert ni nikoli dovolil, da bi mu glede zgodovine kdor koli oporekal, je zabrusil hčerki: »S teboj se o teh stvareh nimam kaj pogovarjati, ti študiraš za drugi poklic, zato se ne vtikaj v visoko zgodovinsko znanost, ker je ne poznaš!« Pogovora je bilo konec. Na veliko noč se je Robert po procesiji malo obotavljal, tako da se je lahko ustavil pri zadnjih cerkvenih vratih. Med pridigo se mu je zazdelo, da ga zebe, malo je zakašljal, potisnil glavo v ovratnik dežnega plašča ter odšel na kavo v bližnjo gostilno. Opazil je prazen lokal, malo je bil v zadregi, zato se je podvizal, da je še pred koncem maše prišel do cerkvenih vrat. Zvoki orgel in petja pevcev radostnih pesmi so ga zbadaali. Še posebno ga je motilo voščilo: Kristus je vstal, aleluja! Tudi mi bomo po smrti v njegovem kraljestvu. Irena je pri zajtrku prosila Boga, da bi vstali Zveličar prinesel v njihova srca vero, upanje in ljubezen. Robert je le mrko prikimal.

Neža je čez nekaj mesecev domov pripeljala Mateja. Na srečanje z mamo, predvsem pa očetom ga je skrbno pripravljala. Matej se je zavedal, da mora še kako paziti, da se ne bi slučajno vtikal v očetovo stroko, ki je bila po velikem petku kar močno uperjena proti Cerkvi. Neža mu je svetovala, da bo ona vodila pogovor o tehniških stvareh, ki so očeta zanimale, ni pa bil pri tem najbolj doma. Ob prihodu domov je bil oče že zunaj, saj je želel čimprej oceniti človeka, ki se hoče polastiti hčerke. Ko je opazil avtomobil, je bil zadovoljen, ker ni delal konkurence njegovi limuzini. Neži se je začel hitro vrteti jezik, da bi navezali prvi stik. Vedela je, da mora najprej poprositi očeta, da razkaže Mateju svoje sadjarske dosežke. Tu je priliznjeno poprosila očeta: »Oči, kajne, da boš Mateja navadil ob-

rezovanja in gojenja sadnega vrta?« »To bomo še videli; najprej bo lahko le mene opazoval, prenašal lestev in pobiral veje. Brez zavzetega učenja ne bo šlo. Tudi na strokovno literaturo o sadjarstvu ne bo smel pozabiti. Najpomembneje pa bo, da bo imel drevesa vsaj toliko rad kot tebe, potem ga bom šele spustil v svoj sadovnjak. To traja leta, da postaneš mojster,« je zviška dodal Robert. Matej je že odprl usta, da bi dal pripombo glede ljubezni do Neže in sadja, vendar ga je Neža še pravočasno močneje stisnila za roko. Nato je Matej pohvalil lepo zložene skladovnice drv. Povprašal ga je: »Ali tudi v poletnem času ogrevate toplo vodo z drvmi!« »Zakaj pa ne, pri nas je drv dovolj. Zaenkrat mi ni treba še nikogar prositi, da bi mi pomagal v gozdu!« je bil mrk Robertov odgovor. Matej se je brž opravičil: »Saj ne dvomim v vaše delo, vendar bi imeli s toplotno črpalko v poletnem času manj dela, pa še prostor bi bil prijetno ohlajen.« »Morda imaš celo prav,« je zamomljal. »Oče, streha na garaži pa ima idealno lego za malo elektrarno. Verjetno bi se dalo proizvesti toliko energije, da ne bi bilo potrebno plačevati elektrike,« se je poskušal prikupiti Matej. V dnevni sobi je Matej še povedal, da je živel v rejniški družini, da ne pozna očeta in mame, da pa je zelo vesel, da živi.

Te besede so v naslednjih dneh dale misliti Robertu. Ženi Ireni je dejal: »Ti gotovo znaš bolj elegantno povedati moji hčerki Neži, da ji jaz kot skrben oče ne dovolim druženja z Matejem, kaj šele, da bi morda pomislila na poroko. S fantom bi jaz verjetno kar dobro vozil, ker se mi zdi tehniško odlično podkovan, tudi v sadovnjaku me je poslušal. Ko sem ga opazoval, je zelo pazil, da ni stopil na kakšen sadež. Ne moti me, ker verjetno nima kaj dosti na varčevalnem računu, saj je mlad. Vendar to, da sta ga starša zavrgla, to ni dober znak. Ker jabolko ne pade daleč od drevesa, povej Neži, da naj čimprej konča s prijateljevanjem.« Irena se je prestra-

šila: »Robert, ali ne vidiš, kako se imata rada. Matej ima rad naravo, bere Sveto pismo, zdi se mi, da je veren in pošten fant.« Robert je takoj videl, da žena ni na njegovi strani. Ob prvi priložnosti je Neži prepovedal druženje z Matejem. Neža je proseče, a odločno spregovorila: »Dragi oči! Z Matejem se v molitvi velikokrat zahvaliva za njegove starše. Še posebno sva hvaležna za njegovo mamo, čeprav je ne pozna, ker se ni odločila za splav. Matej veliko moli zate, da bi se vidva dobro razumela, da bi znal sprejeti tvoje znanje. Seveda pa od tebe želim, da nama pustiš ustvariti družino. Vesela bova, če si lahko v delu hiše urediva stanovanje. Čeprav mi je mami dejala, da imava lahko celo nadstropje, tega ne potrebujeva. Oči, pa saj si me vedno učil, da smo ljudje različni, da Bog želi, da vsi pridemo v nebesa. Katerega fanta bi sedaj imela, če bi se Matejeva mami odločila za splav? Oči, tebe in mami imam rada, vendar želim, da sprejmeš tudi Mateja v našo družino.« Oče Robert se je v notranjosti duše zavedal, da ima hčerka prav, kljub temu je še enkrat poskušal: »Kar sem rekel, sem rekel! Matej ni za tebe, še manj pa za k naši hiši. Pri nas ne bo nikoli živel, ker sem se tako odločil!« Neža je zahlipala in odšla v svojo sobo.

Neža je pred začetkom novega študijskega leta mami in očetu povedala, da na takšen način z Matejem ne moreta živeti. Odločila sta se, da se poročita in nato se bo preselila v Matejevo garsonjero. Mama Irena je začela jokati: »Robert, zakaj si tako trmast. Ker si v zadnjem času postal alergičen na vse, kar je povezano s krščanstvom, te ne bom spominjala na cerkveni nauk in svetopisemska besedila. Vprašam te le, ali je to humano, pošteno in pravično, da bova midva v tako veliki hiši, tvoja hči Neža in njen mož Matej pa se bosta stiskala v podnajemniški garsonjeri.« Roberta je pekla vest, vendar priznati ni hotel, da dela krivico: »V moji hiši si lahko le ti, Neža, Mateju pa ne do-

volim. Na stanovanje lahko vzamem kogar koli, njemu pa gotovo ne bom dovolil, da bi tu živel.« Čez dober mesec je Neža povabila očeta in mamo na poroko. Povedala je, da se bo odselila k Mateju, da ne bosta imela nobene zabave, se pa bodo skupaj s skavti poveselili v klubu. Dodala je še: »Oči, Matej te ne sovraži, temveč zate vsak dan moli. Prepričana sem, da zate ne bi bil dober noben fant, ker si se zelo navezal name. Vem, da bi lahko odlično sodelovali v naši hiši. Tvoja žena, moja mami, bi še naprej skrbela zate, z Matejem vaju ne bi motila, imela bi svoje gospodinjstvo, seveda bi si lahko drug drugemu pomagali. Jaz bi bila zelo rada doma, v tej hiši, kjer sem kobacala, kjer sem odrasčala, kjer smo skupaj doživeli veliko lepega. Oči, prosim te, sprejmi Mateja kot mojega bodočega moža. Oči, danes tebe in mene ne bi bilo tukaj, če bi moja babi zavrnila tvoje življenje.« Robert je bil razorožen. Spomni se, kako sta z ženo gradila dom, kako se je veselil hčerkinih uspehov, kako je brundal, ko je hčerka igrala na inštrument, koliko lepih dogodkov je bilo ob raznih cerkvenih praznikih, kako ponosno je stopal ob hčerki pri prvem svetem obhajilu. Neki glas pa mu je šepetal: »Ne bodi šleva! Ne daj se! Tvoja beseda mora obveljati!« Robert je v dnu duše slutil, da dela narobe. Če bi še sedel pri mizi, bi se vdal. Nekdo mu je šepetal: »Bodi mož beseda! Vstani, povej, kar ji gre, in pojdi!« Robert je vstal. Zravnanati se ni mogel. Uščipnilo ga je v križu: »Ne odstopam, ne bom spreminjal svoje odločitve. Odpovej se domu ali Mateju,« je še dodal z nerazumevajočim glasom in odšel v svoj kabinet. Neža in mama Irena sta se objeli in zahlipali. Solze bolečine so napolnile hišo. Irena je vzela s stene hišni rožni venec, katerega jagode so polzele že pri petih generacijah. Štiri roke so med prsti držale oguljene lesene kroglice, ki so bile povezane v veselju ter mnogih preizkušnjah v tem domu. Neža je s trzajočim glasom začela desetko za očija.

Milost molitve je začela delovati. Ko sta začeli moliti drugo desetko in prišli do besed »zgodi se tvoja volja«, sta začutili mir. Srce je njima krvavelo, usmiljeni Jezus pa je izpiral bolečino. Tudi Robert je ihtel v sobi, vendar misli se niso oklepale Boga, temveč so tavale v srdu do Mateja.

V soboto je Irena dala nekaj hčerkinih kovčkov v avtomobil; odšli sta v mesto do frizerja. V garsonjeri se je oblekla v čudovito belo obleko. V cerkvi so skavtski prijatelji pripravili prekrasen poročni obred. Duhovnik je zavil s štolo Nežino in Matejevo roko ter dejal: »Kar je Bog združil, tega naj človek ne loči.« Zaihtela je vsa cerkev. Neža je bila od vsega trpljenja v zadnjih mesecih bela kot sneg. Ženina Mateja je ta bledica in njena dolga obleka spominjala na angela, ki je obiskal Marijo. V času prošenj je tudi Neža zbrala pogum: »Neskončno usmiljeni Bog! Ti, ki vodiš naša pota po nam neznanih trnovih stezah, pripelji starše mojega ženina in moje starše do Tebe, da bodo spoznali tvojo dobroto ter usmiljenje in bodo deležni večne svatbe v nebesih.«

Robert se je na dan hčerkinе poroke prvič napil. Sicer je poskrbel, da je to naredil doma, ker se je bal za svoj ugled, kaj bodo namreč rekli ljudje. Ob nedeljah zjutraj sta se z ženo peljala do farne cerkve. Irena je odšla k maši, Robert pa na nedeljsko kavo v bližnjo gostilno. Ker je vedno plačal prvi rundo, se mu je v nekaj tednih priključilo še nekaj kolegov, ki so ga trepljali po rami. Na četrto adventno nedeljo so vsi prijatelji kavo hitro popili. Začeli so se nestrpno premikati. »Kaj se vam pa mudi, saj še ni konec maše, da bi peljali žene domov,« jih je želel Robert zadržati. »Danes gremo k spovedi, pa če imamo kaj grehov ali ne, ker bo kmalu božič,« je eden v zadregi omenil Robertu. Robert je za njimi sporočil: »Danes še ne grem.«

Tudi doma ni sodeloval z ženo pri postavitvi jasic. Molitvi na sveti večer se je

izognil s sporočilom, da je preveč utrujen. K polnočnici ni odšel z izgovorom, da so na sveto noč lahko aktivni zmikavti. Ob jaslicah je opazoval figure. V njem so prebudile spomine na otroštvo na leta, ko sta z Ireno zrla v hlevček in prosila malega Boga, naj tudi njima nakloni starševsko srečo, da bosta imela otroke. Kako lepa so bila leta, ko sta z Nežo ob vsakem pastirčku, preden sta ga položila na mah, čebljala, kaj bo prinesel Detetu! Čeprav so bili majhna družina, je v hiši vladalo prešerno razpoloženje. Skupaj so molili, prepevali božične pesmi, si delili ljubezen in srkali milost, ki jih je spremljala vse leto. Sedaj pa je sam z bolečino v srcu: vsi so me zapustili; še žena gotovo misli bolj na hčerko in zeta, ki je kriv za vse to razočaranje. Irena pri polnočnici ni mogla slediti bogoslužju. Bog, zakaj se je to moralo zgoditi ravno pri nas. Prepričana sem, da imajo tudi berači v svojem srcu več veselja. Oni doživijo vsaj topel pogled v trenutku, ko jim kdo podari kovanec. Ko so ljudje začeli odhajati iz klopi, se je šele zavedla, da je polnočnice konec, da je čas, da gre domov. Neža in Matej sta sveti večer preživela na kolenih ob skromnih jaslicah. Matej je pred božičem naredil čudovite jasli skupaj z Jezuščkom. Neži je uspelo Dete pobarvati s takšnim prelivanjem barv, kot bi bil v jaslih pravi nedolžni nebogljivi otrok. Jezuščku je delalo družbo še nekaj ovčic, ki jih je mama prinesla od doma. V objemu sta na tleh v veliki prošnji po ponovnem prijateljstvu z očetom zaspala v upanju, da bo tudi njuno garsonjero kmalu razveselil otrok.

Leto je bilo hitro naokoli. Robertu so lasje posiveli, nikakor pa ni hotel navezati stikov z Nežo in Matejem. Sedaj je imel že za obvezo, da je šel k nedeljski jutranji maši na kavo v gostilno. Že od poletja ga je sicer begalo hčerkino sporočilo, da bo, če Bog da, postal okoli božiča dedek. Tedaj ji je le hladno odgovoril: »Prav.« Pred božičem je ženi omenil, da letos ne bodo imeli jaslic niti smrekice, saj je

to le kič in obujanje poganskih šeg. Pri nedeljskem jutranjem druženju se mu je kavni prijatelj hotel približati z mislijo, da je nekje slišal, da je božič nastal le na osnovi rimskega praznika praznovanja nepremaganega sonca. Matej je takoj posegel: »Prijatliji, to pa ni tako enostavno. Še jaz, ko sem prebral veliko zgodovinske literature, si ne upam postaviti točnega datuma Jezusovega rojstva. Določitev leta ni problem, čeprav so se v drugem stoletju za nekaj let ušтели, ko so določali leto nič, ko se je rodil Jezus. Njegovo rojstvo je pomenilo novo štetje, predvsem pa nadgradnjo judovsko rimske kulture s krščanstvom. Jezus naj bi bil rojen v maju, po drugi verziji konec marca ali začetku aprila. Nekateri pisni viri kažejo, da naj bi se morda začelo praznovanje božiča na 25. december leta 275, spet drugi, da se je božič začel praznovati na današnji datum šele leta 336, ko je bilo krščanstvo že državna vera v rimskem imperiju. Ali je božič res stopil na mesto rimskega poganškega praznika sonca, ni najbolj pomembno. Pomembno je, da božič že z datumom v astronomskem koledarju kaže, da se bo dan začel daljšati, da so življenjski sokovi v naravi ponovno prebujeni, to pa v prenesenem pomenu pomeni, da je rojstvo malega Boga – Jezusa prineslo v naše odnose novo duhovno luč, ki ogreje dušo. To nam daje upanje, da bomo tudi mi, čeprav ga tudi lomimo, imeli možnost večnega življenja.« Tu se je hitro zaustavil. Kaj sedaj govorim o Luči, ko je v naši hiši hladneje kot v zamrzovalniku.

Dan pred božičem je prejel v službo od Irene sporočilo: »Robert, postal si dedek deklici, ki ima ime po današnji godovnici. Takoj je vedel, da je vnukinji ime Eva. V pripombi je opazoval droben obrazek. Kaj naj naredi sedaj! Prav bi bilo, da jo obišče, vendar se bo srečal s hčerko Nežo. Najhuje pa bo, ko bo tam gotovo Matej. Ne, to se ne bo zgodilo! Po službi je odšel v lokal, kjer je takoj dal za rudno in po-

vedal za razlog. Na mobitelu je pokazal sliko vnukinje. Kako mu je prišlo, ko so ga trepljali po ramenu, mu čestitali in govorili, da je vnukinja izrezan dedek. Med drugo rundo se je nekdo le opogumil: »Imaš pa srečo, da se je vnukinja rodila dan pred božičem. Njen rojstni dan si boš z lahkoto zapomnil. Kdaj jo greš pogledat in čestitat hčerki ter njenemu možu?« To je dedka Roberta zbadlo. Pogovor je zapeljal v drugo smer: »Veš, moja glava je drugačna kot tvoja. Če imam v njej številne datume, se bo našel na možganskem disku še prostor za vnukinjo. Če bi imel takšno glavo kot ti, bi pa bil v resnih skrbih. Ti si odprte glave, le kadar ti jo prebije kakšen trši predmet!« Te ostre besede so njegovemu kavnemu prijatelju dvignile pulz: »Svoje glave ne bi nikoli zamenjal za tvojo. Čeprav v njej kolesje malo počasneje deluje, je še vse celo in ni skrivljeno. Čeprav sem mislil, da bo moj prvi sin ostal doma, se je po poroki odselil na dom svoje drage. Na snaho nisem jezen, pri nas sta vedno dobrodošla. Ko ga obiščem na novem domu, me snaha Mojca z nasmehom sprejme. Dokaj hitro prijateljsko zapojemo. Kakšen oče si, da ne sprejmeš hčerkine družine v svojo veliko hišo? Zakaj ne bi vnukinji privoščil dvorišča in narave, ki obdaja tvojo hišo?« Umolknil so. Družba se je poslovila z besedami, da jih doma čaka sveti večer in vse, kar spada zraven: kropljenje, blagoslov stanovanja s kadilom, rožni venec, praznična večerja, polnočnica in kakšno Božičkovo darilce za žene ter otroke.

Robert je poravnal račun, dom je bil prazen. »Saj sem vedel, da je Irena že letela v porodnišnico.« Okoli osme ure je prišla domov, na mizo postavila pici in se možu opravičila, ker ni pripravila klasične večerje. Sama je pokadila stanovanje. Med molitvijo rožnega venca je Robert nekaj momljal. Rad bi molil, vendar njegova trma je zalepila ustnici. Ko mu je hotela Irena govoriti o mladi družini, jo je prekinil. »Že vse vem, saj imam

Evino sliko na mobiju.« Tudi letos je izpustil polnočnico. Iz sedežne je opazoval jaslice, ki jih je naredila Irena. V skladu z njegovo željo ni bilo smrekice. Irena je naredila puščavske jaslice, ki niso imele veliko ovac in pastirjev. Pokrajina je bila polna bodičastih grmičkov. Lučka je bila le v votlini, kjer sta bila ob Detetu Marija in Jožef. Ozrl se je na steno. Od jaslic do križa je pot silno kratka. Križ velikega petka je postal njegov križ. V tem trenutku mu je bil Križani mnogo bližje kot božični dogodek. Tudi Robert je bil sam, razgaljen, celo kavni prijatelji so mu obrnili hrbet. Ženi ni dovolil delati smrekice in jaslic, polne mahu. Te puščavske jaslice kažejo na bedo v njegovi duši. Danes je Bog poslal idealno priložnost, znamenje, da bi preko vnukinje Eve zravnal pot do hčerke Neže in Mateja. Še vedno je čas, da pošlje hčerki esemes, kratko sporočilo brez dolgih verzov, ki so lahko tako puhli. Kako bi bila Neža vesela očetovih besed: RAD VAS IMAM. Kakšna milost bi doletela mlado družino, da bi dedek potrkal na vrata njihovega malega stanovanja, pokrižal vnukinjo, ob skodelici čaja pobožal po licu svojo hčerko, mlado mamico, ji povedal, kako je ponosen na njo ter da njegov zet Matej skuha ravno tako dober čaj kot žena Irena! Robertov napuh pa tega ni dovolil. Še več. Sveta družina ga je opominjala na hčerkino družino, ki se stiska v majhni sobici. Te puščavske jaslice so mu prebujale vest. Že na trikraljevski dan jih je pospravil. Tako je imel vsaj malo miru pred pogledom, ki je venomer uhajal v borni hlevček.

Pred belo nedeljo se je končno po nekaj letih odzval na Nežin klic: »Oče, skupaj z mami te vabim na Evin krst.« Beseda OČE ga je presunila. Ni mogel odreči. »Kje pa bo krst, kaj naj kupim, kako bo z gostijo?« je govoril v zadregi. Ni si upal vprašati hčerke, kako živi, ker ga je bilo preveč sram. Neža ga je vsa vznemirjena, da je končno slišala nekaj njegovih besed, čeprav so bile tako puhle, s toplim gla-

som ponovno povabila: »Oči, nič te naj ne skrbi. Vse bo urejeno. Kar z mami pri- di. Njej sem vse bolj podrobno obrazložila. Adijo, se vidimo!« Robertu je odleglo, da je hitro končala pogovor. Še vedno je Neža tako ljubka. Kako jo je mogel Ma- tej speljati? Ženi je povedal, da gresta na vnukin krst. Ker se ni hotel srečati z Ma- tejem, je uporabil še nekaj stranskih ulic, da sta z ženo prišla tik pred obredom. Neža je vseskozi pogledovala proti vho- dnim vratom. Oče je držal obljubo! Še jo ima rad! Morda se bo pobotal z Matejem! Kakšna radost je nastala v njeni notra- njosti. Prijatelji s cerkvenega zbora so jo tudi presenetili. Orgle so mogočno zado- nele v velikonočnem upanju; velikonočne pesmi so prinašale radost življenja nad temo, zmago velikonočnega upanja nad žalostjo velikega petka. Nežin glas je po nekaj letih spet dobil pravi zven. Po krstu so člani zakonske skupine pripravili aga- pe. Robert se je držal bolj ob strani. K nje- mu je pristopila Neža in mu nežno dala Evo v naročje. Njena in očetova roka sta se dotaknili. Ves čas je je držal vnukinjo v naročju. Bil je izjemno ponosen, da se ga vnukinja ni bala. Ob slovesu je pokrižal vnukinjo, Neži pa je zaželel kot tedaj, ko je kot študentka odhajala od doma: »Naj te Bog varuje.« Matej je bil kljub temu da ga tast ni niti pogledal, srečen, saj je Eva vsaj malo povezala očeta in hčerko. Mlada družinica se je odločila, da bo vsak dan v molitvi priporočala njihove odnose nebeškemu Očetu.

V naslednjih mesecih ni Robert več oporekal Ireni, ko se je spotoma v službo ustavljala pri hčerki. Še celo sam je v koša- ro polagal najlepše sadeže iz sadovnjaka ter razkošno zelenjavo. Da bi šel na obisk k Mateju ali da bi povabil domov na obisk Nežo z družino, pa ni hotel razmišljati. Čez leto je skoraj vsak dan gledal sliko, ko je imel ob krstu v naročju Evo. Vnukinja ga je s svojo nebogljenostjo razoroževala. Kolikokrat se je zalotil v mislih, kako bi bilo lepo, če bila vnukinja pri njem. Se-

daj se že kobaca. Podal bi se na kolena, z njo bi plezal po sobi. Kako bi razkazal sadovnjak, peljal na babičine stezice na zelniku, kako bi bil ponosen, ko bi Evo vozil v vozičku po vasi! Vse bi bilo dobro, le da Mateja ne bi bilo. Njega pa ne pre- naša. Misel na vnukinjo mu je v adventu dokončno tajala zaledenelo srce. Ko je na četrto adventno nedeljo Irena prinesla betlehemsko luč, je začel brati sporočilo: BREZ TEBE ME ZEBE! Besedilo poslanice se ga je dotaknilo:

*»Tvoj dar me iz dneva v dan bodri,
me greje, v meni vedno bolj živi.
Z božjo pomočjo gradiva mir,
ki bo presegel vsak prepir.«*

*»Okoli nas ljudje trpijo ob porazu,
živijo vsak v svojem mrazu.
Res ni potrebe, da jih zebe,
dajmo jim en košček sebe.«*

Robert se je odločil: »Irena, pojdi z menoj k Nežini družini!« Objela ga je: »Ali resno misliš?«

Ko je pozvonil na vratih garsonjere, jih je odprl Matej. Vzelo mu je sapo. Tast je objel Mateja in mu rekel: »Brez tebe me zebe. Upam, da bom lahko tebi, moji Neži in mali vnukinji vsaj malo povrnil gorje, ki sem ga vam prizadejal vsa ta leta. Od letošnjega božiča bo moj dom naš dom. Za vse je dovolj prostora. Neža, prosim, čim prej pridite v našo hišo, kjer nas bo Evin glas vse leto opogumljal in spominjal na prihod Boga. Božič ni blišč zunanosti, temveč spomin na Božje usmiljenje, ko je Božji Sin prišel na svet, da preko trpljenja velikega petka prinese med nas vstajenjski optimizem in radost!« V mali sobici so se objeli in zapeli: Vsi zapojmo iz srca, v slavo Jezusa, Boga, da nam Dete betle- hemskega blagoslov svoj sveti dá.

Ob smrti svojcev so darovali:

Ob smrti **SLAVKE POTOKAR** je dal sin Brane z družino dar za cerkev in za 1 mašo. Tudi brat Jože je dal dar za cerkev in za 1 mašo. Mlakarjevi so dali dar za cerkev in za 1 mašo namesto molitve. Po 1 mašo so darovali tudi: Koprivčevi iz M. Račne, Polončkovi iz M. Račne, Cingerletovi iz Vidma, Lundrovi iz Predstrug in sestra Marica Klančar.

Ob smrti **ANTONA STRAHA** so dali žena, sin Dušan, sin Tone in vnuki dar za cerkev in za 3 maše. Za 3 maše je dala sestra Marija, za 1 pa nečakinja Majda.

Pon. 26. 12. <i>Štefan – dan samostojnosti</i>	Vid. Pon. Vid. Kom.	7.30 9.00 10.30 18.00	Tone Novak, Vid. 7 Pokojni domobranci Jože in Ivan Kralj, M. v. 22 Jože Strah, obl., K. 8
Tor. 27. 12. <i>Janez apostol</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Frančiška Novak, Vod., obl. 30. dan Marija Strah in Rudolf, obl.
Sre. 28. 12. <i>Nedolžni otroci</i>	Vid.	8.00	Frančiška Mohar, obl., C Za zdravje Z
Čet. 29. 12. <i>Tomaž B.</i>	Vid. I.G. Pdg.	18.00 19.00 18.00	Jože Grm, obl., Zg. 17 Za Ilovo Goro 30. dan Neža Šporar in mož Stane
Pet. 30. 12. <i>Sveta družina</i>	Vid.	18.00	Kristina Šinkovec, obl. Janez in vsi Žnidaršič, V. 53
Sob. 31. 12. <i>Silvester, staro leto</i>	Vid. Pon. Kom	8.00 10.00 10.00	V zahvalo za vse prejete dobrote Vsi Hočevar Stane Babič, obl.
Ned. 1. 1. 17 Marija, Božja Mati Novo leto	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane Anton Prhaj, obl. Ivanka Tiselj, obl., Z. v. Ivana in Alojz Babič, B. v., obl.
Pon. 2. 1. <i>Bazilij V.</i>	Vid. Pon.	7.30 18.00	Slavka Potokar, 8. dan Ana in Adolf De Cecco
Tor. 3. 1. <i>Jezusovo ime</i>	Vid. Kom.	18.00 18.00	Janez Drobnič, V., obl. Mirko Buščaj Anton in starši Mustar
Sre. 4. 1. <i>Angela</i>	Vid.	7.00	Za starše in sorodnike Danijela Jeršin
Čet. 5. 1. <i>Milena</i>	Vid. Hoč.	18.00 18.00	Vsi Svetinovi, Vid. Anton Strah, 8. dan
Pet. 6. 1. RAZGRLAŠE-NJE GOSP. Trije kralji	Vid. Vid. Kom. Pon.	9.00 18.00 18.30 19.00	Vsi Primoževi, Zg. Vsi Maroltovi, Pdg. Starši in Mari Kavčič, obl. Edvard, Ivana, Alojz Lenarčič, Zg.
Sob. 7. 1. <i>Rajmund</i>	Vid. Kom.	8.00 18.30	Franc in Kristina Ljubič, obl., Zg. Stane in Antonija Žnidaršič, obl.
Ned. 8. 1. Jezusov krst Severin	Vid. Pon. Vid. Vid.	7.30 9.00 10.30 18.00	Za farane Julija in Franc Škulj, obl. Jože Stih, obl., V. Marija Vidmar, obl. Ignac Šuštar in starši, obl., V.